

Excepcional Concert

Èxit de Montserrat Sanromà i Òscar Amaro

per J. Martínez Vinaroz

tractament mèdic pel seu fort constipatens oferí unes cançons de Haendel, plenes de matisos, en les quals es posaven de manifest les grans qualitats de la jove cantant - 21 anys - amb uns aguts impropis de la seva edat i una veu càlida i ben timbrada.

La Montserrat

Últimament sembla que es viu un moviment favorable a la música a la nostra ciutat. En diversos indrets se celebren concerts; uns a càrrec d'amateurs, altres de professionals, i també de prestigioses figures del camp musical. Podríem dir que Sabadell es troba en un bon camí, si bé les dificultats per anar tirant endavant fan que el caminar sigui feixuc i lent, encara però, que ja són de valorar positivament les inquietuds que s'estan apreciand. Cal dir que no sempre són ben acollides per la societat sabadellenca, que assisteix als concerts en un nombre molt reduït, no corresponent als esforços que hi han hagut d'esmerçar els intèrprets per tal de poder oferir el seu art amb tota responsabilitat i garanties. Estem segurs que poc a poc -si els organitzadors no es cansen-, tindrem un Sabadell més musical, ja que, com dic, estem en bon camí.

El passat dia 8 de gener podíem veure l'excepció de la norma en el concert que organitzà la Fundació Amics de les Arts i de les Lletres de Sabadell que se celebrà al Cercle Sabadellès i que oportunament vam anunciar. La sala plena de gom a gom esperava amb impaciència l'inici del concert. Molts se n'hagueren d'entornar per falta de lloc. Amb mitja hora de retard inicià la seva actuació el jove de 18 anys Òscar Amaro, un baríton d'acusades facultats, amb una veu plena i potent, a qui li augurem una carrera brillant si segueix treballant de valent. Només començar es guanyà el públic, que restava sorprès favorablement.

Tot seguit Montserrat Sanromà, -sota

aclararà el públic i s'el feu seu, dominant la situació com si d'una cantactriu professional es tractés. El presentador del concert digué que abans dels cinc anys la veuríem cantant al Liceu; cosa de la qual, després d'escoltar-la, en podem estar ben segurs.

Òscar Amaro ens cantà cançons de Tosti, Martini Sain-Saëns i Mozart. Per altra banda, Montserrat Sanromà ens oferí cançons de Mozart i Puccini; aquest últim autor, el seu preferit, requereix gran sensibilitat d'interpretació, melòdic i romàntic, estils que li van molt bé a la Montserrat.

L'Òscar i la Montserrat ens oferiren també uns duets de Mozart i Corneli que brillaren a gran altura, i en ells es veié la mà pedagògica de la professora Maria Teresa Boix, qui acompanyà els cantants al piano. Uns cantants amb grans facultats i amb una mestra que ha sabut aprofitar perquè ells s'il.lusionessin i decidissin emprendre aquest difícil camí del cant. L'endemà del concert la Montserrat reempenia viatge a Itàlia per tal de seguir els seus estudis al Conservatori Verdi, de Milà.

En acabar el concert el públic demanà varis bisos, resistent-se a abandonar la cadira. Hem de dir que la comunicació entre cantants i públic va ser total. Un gran concert que no oblidarem fàcilment, i estem segurs que la Montserrat i l'Òscar tampoc. Per molts anys i endavant.

Dalí, un actor surrealista

per Miriam Otegui

I fent crítica d'art, quantes vegades ens tanquem -nosaltres mateixos- en móns i imatges determinades; quantes vegades, en la forma de vida que poden portar uns artistes concrets! I començem a pensar: què és el que podem agrair a l'art i als artistes? Doncs, ni més ni menys, que obrir-nos camins, ampliar els nostres horitzons per a saber mirar més enllà dels "nostres nassos". SALVADOR DALÍ va ser un exemple d'artista en aquest sentit. De dretes? que cadascú ho jutgi com vulgui; però si hi ha una cosa que no podem negar és que va ser tot un revolucionari; tal vegada més com a home que com a pintor (tot s'ha de dir).

Comença la seva obra pictòrica important als anys 20-30 ajuntant-se al Surrealisme (sempre considerarà que el Surrealisme és ell), i certament tot el seu comportament i treball van encaminats, fins al final dels seus dies, a trobar les respostes plàstica, escultòrica, literària i fàctica lligades a una forma de vida que formi part del sentiment surrealista, de la crida a l'inconscient, del món dels somnis, i per descomptat, de trastocar els cànons en la societat del moment (quasi un "dadaisme" portat a un punt màxim). Trencant motlles, Dalí es presenta, si no com un precursor, sí com un actor coherent dins la seva "especialitat" de "trencador" de regles establertes. No es pot passar per alt que va saber del món de la pintura amb profunditat, però tal vegada podríem dir que va desenvolupar més els seus coneixements en l'àmbit de la interpretació; encara que no en un escenari mort, però sí en el seu propi caminar. Aquí queda el seu art, aquí la seva vida.